

Să citim Biblia împreună
FAPTELE APOSTOLILOR
CAPITOLUL 2
Cei dintâi creștini

37 După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpuși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli : „Fraților, ce să facem ?”

38 „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre ; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

39 Căci fângăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru.”

40 Și, cu multe alte cuvinte, mărturisirea, îi îndemna și zicea : „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.”

41 Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați ; și, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.

42 Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.

43 Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne.

44 Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște.

45 Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia.

46 Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana

cu bucurie și curăție de inimă.

47 Ei lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.

CAPITOLUL 3

Vindecarea ologului din naștere

1 Petru și Ioan se suiau împreună la Templu, la ceasul rugăciunii : era ceasul al nouălea.

2 Acolo era un om olog din naștere, care era dus și pus în toate zilele la poarta Templului numită „Frumoasă”, ca să ceară de milă de la cei ce intrau în Templu.

3 Omul acesta, când a văzut pe Petru și pe Ioan că voiau să intre în Templu, le-a cerut milostenie. 4 Petru, ca și Ioan, s-a uitat țintă la el și a zis : „Uită-te la noi !” 5 Și el se uita la ei cu luare aminte și aștepta să capete ceva de la ei. 6 Atunci Petru i-a zis : „Argint și aur n-am; dar ce am, îți dau : în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă !”

7 L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele ;

8 dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind și lăudând pe Dumnezeu.

9 Tot norodul l-a văzut umblând și lăudând pe Dumnezeu. 10 Îl cunoșteau că era cel ce ședea la poarta „Frumoasă” a Templului, ca să ceară de pomană, și s-au umplut de uimire și de mirare pentru cele ce i se întâmplaseră.

11 Fiindcă el se ținea de Petru și de Ioan, tot norodul, mirat, a alergat la ei în pridvorul zis al lui Solomon ...

[Cont. în nr. viitor]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 – 12 18 – 20
JOI	18 – 20
Live pe : www.cezareea.ro VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !	

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I Samuel 25 : 6

ROMÂNIA • CARAȘ – SEVERIN • REȘIȚA • STR. CASTANILOR • Nr. 119 • Cod 320 030

- Editorial
- Fiindcă îl iubește
- Statul sunt eu !
- Proverbe despre minte
- Ești sigur că vei ajunge în Cer ?
- Minte bolnavă – trup bolnav
- Versetul de aur al Bibliei

DE MEMORAT / JOI 2 AUGUST 2018

Editorial. Priviri în evenimentele viitoare (II)

Credeam că anul acesta trebuie să fie cel fatal pentru mine ; și pentru a nu muri în 13 noiembrie, m-am gândit să-mi iau viața înainte. Am pus un revolver încărcat pe etajeră. Când m-am uitat iar cândva după el, un glas mi-a spus :

„Ei, Jakob, tu nu vrei să mergi în iad, dar trage numai cocoșul acestui revolver și ești imediat acolo !” Aceasta m-a speriat. Am înlăturat lucrul acela de sub ochii mei.

Dar cu aceasta conștiința mea nu fusese adusă la tăcere ; dimpotrivă, neliniștea îngrozitoare creștea continuu. Știam că odată trebuie să vină sfârșitul și atunci ce va fi ?

Într-o zi chinul meu sufletesc a atins un asemenea apogeu, încât n-am mai suportat. Acum s-a ivit în amintirea mea figura unui bărbat, pe care pe vremuri îl întâlneam zilnic pe stradă, la prânz, când veneam de la masă.

El îmi oferise de multe ori un tractat. În cele din urmă mi-a devenit incomod și nesuferit de tot și începând de atunci am mers zilnic pe partea cealaltă a străzii, pentru a mă da la o parte din calea omului zelos pentru convertire.

Dar acum, în necazul meu cel mai mare, simțeam nevoia să merg tocmai la el. În ziua următoare, la prânz, m-am grăbit la locul obișnuit și, într-adevăr, era acolo. Astăzi i-am fugit în întâmpinare și l-am rugat să-mi dea o revistă.

Mi-a dat-o prietenos și mi-a spus : „Știam că așa trebuie să se întâmple.” „Cum așa ?” am întrebat eu.

„Păi,” a răspuns el, „deja de câteva săptămâni îmi spune fața dumneavoastră, pe care am observat-o peste drum la fiecare amiază, cum stă treaba în lăuntrul dumneavoastră. Veniți odată la mine, chiar în seara aceasta.”

Am urmat cu plăcere invitația lui și am găsit la el deplină înțelegere pentru starea mea lăuntrică, o grijă adevărată și serioasă pentru mântuirea sufletului meu.

M-a îndrumat la Isus, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii și la lucrarea Lui de răscumpărare înfăptuită.

El a vorbit mult despre cât de scump și prețios este sângele lui Isus Hristos

înaintea lui Dumnezeu și că și eu aș fi putut găsi aici iertare și pace. Totuși așa de repede nu puteam apuca mântuirea lui Dumnezeu oferită mie în Hristos ; și probabil că Dumnezeu voia să mă convingă și mai mult de vina și de neputința mea.

Dar puteam reveni în fiecare seară ; cu dragoste neobosită și cu strădanie serioasă a căutat creștinul sincer și simplu să-mi câștige sufletul și n-a avut liniște până când într-o zi, plin de fericire și bucurie am putut să-L recunosc și să-L mărturisesc și eu pe Hristos ca Mântuitor al meu.

Da, acum aveam în El iertarea vinei mele, pace cu Dumnezeu și viața veșnică. Bucuros și vesel m-am întors în acea seară acasă în camera mea singuratică și am îngenuncheat în fața patului pentru a-L lăuda pe Dumnezeu pentru harul pe care mi-l dăruise în Hristos Isus.

Atunci, în mijlocul rugăciunii mi-am amintit dintr-odată ce zi era astăzi ; am sărit în sus – într-adevăr, era 13 noiembrie 18..!

Și în timp ce în toți acești ani m-am străduit zadarnic să-mi readuc în memorie cifra anului pe care sora mea o numise în acel vis – acum mi-am amintit deslușit de tot că numise tocmai cifra acestui an. –

Orice vor vrea alții să gândească despre visul meu, eu una știu : Dumnezeu l-a folosit pentru a-mi trezi conștiința și să mă scoată afară din păcatele și din fărâdelegile mele, la Hristos, preaiubitul Său Fiu, ca să găsesc în El vindecare și mântuire pentru sufletul meu nemuritor.

Îndurarea lui Dumnezeu a biruit. Cât de mari sunt îndelunga răbdare și harul Lui ! – Acum sunt de mulți ani proprietatea Domnului și din Cuvântul Lui și din călăuzirile Lui am recunoscut tot mai deplin ce fel de Dumnezeu este, bogat în har și în credincioșie, El, pe care acum pot să-L numesc cu sinceritate : *Ava, Tată !* –

Dacă viața omului an de an trece-n zbor

Și ochii privesc întrebător spre viitor,

Totuși e-un pod ce ne duce prin ceața grea

Dincolo ; se numește încrederea ! –

Da, în cine ai încredere și în ce ai încredere când an de an zboară ? Câți oameni, când trec dintr-un an în unul nou, nu se încred în sănătatea lor, în afacerea lor bună, în averea lor – toate sunt proptele putrede, care nu sunt de încredere.

„*Căci ce este viața voastră ? Nu este decât un abur, care se arată pentru puțin, apoi dispare*”. (Iacov 4 : 14) Da, viața omului este, așa cum ne învață fiecare zi, grabnic trecătoare ca un fum care se ridică din coș.

În unele vremuri, de exemplu în zilele unei epidemii de ciumă sau de holeră, lucrul acesta este de recunoscut într-o măsură deosebită.

Și în zilele revoluției franceze (1789 - 1790) a observat fiecare că viața este o posesiune nesigură.

Viața oamenilor era (pe atunci în Paris, așa cum se obișnuia să se spună), ***ieftină ca murele***.

În martie 1793 au început execuțiile cu ghilotina. Ele s-au înmulțit așa, încât în iunie și iulie 1794, sub dominația de groază a tiranului Robespierre, în interval de șase săptămâni au fost decapitați 1366 de oameni, - aceasta înseamnă zilnic rotund 32 ...

(Cont. în nr. viitor)

[Preluat din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui*, Anul XV- 1909 – 1910]

Versetul de aur al Bibliei

„*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*”.

EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16

Cartea veche

286. Rugăciunea pentru alții

Dumnezeu ascultă numai cereri folositoare
Un părinte mergea cu copilul său prin pădure. Copilul se temu și cere mâna tatălui său. Tatăl i-o dă, fiindcă îl iubește.

Ajung la o groapă și copilul îl roagă pe tatăl său să-l ia în brațe, ca să nu cadă. Tatăl o face, căci își iubește copilul.

Acesta văzând în apropiere niște boabe de fragi le cere tatălui său. Acesta i le dă, fiindcă îl iubește.

Într-un loc întinde copilul mâinile după mătrăguna cea veninoasă și o cere și pe aceasta tatălui său. Acesta însă nu i-o dă, pentru că își iubește copilașul și-l ferește de rău.

Așa face și Părintele ceresc. Ne împlinește cererile cele folositoare, nu însă și pe cele păgubitoare.

Dicționar de cuvinte, expresii, citate celebre

• **L' État c'est moi !** (fr. „Statul sunt eu !”) - Cuvinte celebre care rezumă principiul monarhiei absolute, în cadrul căreia suveranul socoate statul o proprietate personală. Ele aparțin regelui Ludovic al XIV-lea al Franței. Într-o zi din aprilie 1655 (nu avea atunci nici 20 de ani), Ludovic a venit în parlament în costum de vânătoare, cu botfori și o cravașă în mână și l-a întrebat pe președinte de ce parlamentul se opune unui edict al său.

„Fiindcă apără interesele statului” - i-a răspuns președintele. La care regele i-a replicat autoritar : „Ale statului ? ... *Statul sunt eu*”. Ce a înțeles el prin aceste cuvinte se vede și din *Instrucțiunile* pe care le-a lăsat fiului său. De pildă :

„ ... regele reprezintă națiunea întreagă, toți ceilalți nu sunt, fiecare în parte, decât un individ. Prin urmare, toată puterea, toată autoritatea e concentrată în mâinile regelui”.

Din cartea Boli evitabile

Capitolul 9. Minte bolnavă - trup bolnav

În timpul primului război mondial oamenii cu astfel de stări constituiau o mare problemă pentru armată. În cel de-al doilea război mondial au fost făcute eforturi speciale ca astfel de oameni să fie declarați inapți. De fapt au fost respinși pentru acest tip de tensiune emotivă de zece ori mai mulți bărbați decât pentru celelalte boli de inimă.

Apogeul unor asemenea stări a fost atins de asemenea printre populația civilă engleză după fiecare bombardament al orașelor, când zeci de mii de oameni nu mai erau în stare să meargă la lucru din cauza durerilor în regiunea inimii.

Chiar și în timp de pace, ea constituie una din cele mai obișnuite stări văzute într-un cabinet medical. Îmi amintesc de un tânăr foarte delicat, care cu dureri de inimă, gâfâind din greu și sufocându-se, era adesea dus în grabă cu ambulanța la spital. Spitalizarea costisitoare și probele indicau mereu că tulburarea lui își avea originea în agitații emotive. Atacuri ca acestea, care dau frică și incapacitate, există, dar ele nu sunt periculoase. După Dr. Roy R. Grinker, unul din directorii medicali ai Spitalului Reese din Chicago, atacurile fatale de inimă pot să fie declanșate în urma supărării grave, a depresiei și a fricii. Acest medic declară că frica aduce mai multă încordare inimii decât oricare alte șocuri, inclusiv exercițiul fizic și oboseala. [Cont. în nr. viitor]

Proverbe armenesti despre minte

• Mintea nu stă în vârstă, ci în cap. • Mintea nu întreabă de rang. • Omul trage ponoasele minții. • Mai bună-i mintea decât bogăția. • Barba nu crește odată cu mintea. • Mintea de la tinerețe e toiag la bătrânețe. • La Ani¹, pe un zid, stă scris : „Mintea este ochiul sufletului”. Avetik Isahachian [¹*Ani* a fost capitala Armeniei (963 – 1064) în timpul dinastiei Bagratizilor (861 – 1080), din care s-au păstrat ruine - actualmente, pe teritoriul Turciei] (Din *Proverbe și cugetări armenesti*, Albatros, 1979).

Ești sigur că vei ajunge în Cer ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. (Romani 3 : 23) **2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat** : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”. **3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus** : „ ... *darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. (Romani 6:23) „***Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !***”